

Pravda a život

Celkovost hluboce souvisí s pravostí (a tím s „pravdou“ jakožto „tím pravým“). Uskutečňovaná celkovost je vždy do jisté míry zároveň uskutečňováním toho, co „býti má“ – je to celkovost uskutečňovaná jako odpověď na situační výzvy, přicházející z budoucnosti (prostřednictvím budoucí). Život je nerozlučně spjat s celkovostí a s tendencí k celkovosti. Protože však celkovost sama je „podmíněna“ (umožněna) vnímavostí vůči nepředmětným (situačním, ale aktuálním) výzvám k tomu, co je (aktuálně a situačně) „tím pravým“, je život jako celek vlastně odpovědí na nepředmětné výzvy pravdy. Život je tedy svou bytostnou povahou směřováním k „tomu pravému“ a tím uskutečňováním pravdy. V tom smyslu lze říci, že každý život je životem v pravdě, ovšem ne každý je životem podle pravdy a ve smyslu pravdy, ve shodě s pravdou. Původně (na nejnižších, hluboko před-živých úrovních) ovšem znamená neshoda s tím, co „býti má“, prostě konec událostného dění, tedy úpadek do nicoty. (Nejzřejmější to je u virtuálních událostí.) Ale čím vyšších úrovní živé bytosti dosahují, tím nesamozřejmější je takový pád do nicoty, a tím víc je také daleko do budoucnosti sahající. Všechno událostné dění je charakterizováno tím, že se odehrává (děje) mezi počátkem a koncem určité události. (Stanovit přesně místo a čas konce určité události je leckdy nesnadné, ale stanovit totéž pro její počátek je vždy nemožné.) Živé bytosti musí na sebe navazovat: navazování náleží k „podstatě“ života, tj. k jeho bytostné povaze.

(Písek, 990402-2.)